

In het najaar van 1969 gingen we met een flinke groep geologie studenten van de Universiteit van Amsterdam en de Vrije Universiteit op excursie in Engeland. Een prachtige gelegenheid om gesteenten van het Cambrium tot het Krijt ontsloten te zien. Hoe gaat het op zo'n excursie, de avonden in de pub zijn vaak net zo belangrijk als de excursiepunten en het was dus een vrolijke boel. Na al die jaren staan allerlei ontsluitingen nog in mijn geheugen gegrift en tijdens vakanties keer ik er regelmatig naar terug.

Mijn vondst

SIMON TROELSTRA
S.R.TROELSTRA@VU.NL

Lyme Regis is zo'n voorbeeld. Al in de 18e eeuw verzamelde Mary Anning er fossielen uit de Jura kalken. Op het strand is van alles te vinden: enorme ammonieten en soms zelfs resten van ichthyosauriërs. Tijdens de excursie sloegen we een ellipsvormige steen doormidden en keken verbaasd naar de inhoud, waarbij een paar prachtig bewaarde kleine ammonieten meteen opvielen. Lang konden we er niet naar kijken, want het stuk werd onmiddellijk door de excursieleiding in beslag genomen. We kregen het niet meer te zien...

Vlak voor de eeuwwisseling vond er op de VU een grote schoonmaakactie plaats. Allerlei ruimtes met stenen en fossielen moesten verdwijnen. Ik werd erbij geroepen om de waardevolle fossielen ertussenuit te halen, zodat ze naar musea in Maastricht en Leiden vervoerd konden worden.

Opeens was daar de steen uit Lyme Regis weer, na bijna 30 jaar in een lade te hebben gelegen. In ere hersteld staat hij nu op mijn kamer; hij diende

voor mijn pensionering jarenlang als tentamenstuk met de vraag; wat is dit en welk verhaal zit erin?

Het is een stuk hout, begroeid met schelpdieren en daaromheen de ammonieten. In de nabijheid van het uiteindelijke afzettingsmilieu was er dus land en er groeiden bomen. Een tak brak af, dreef naar zee en bleef daar steken. Een mooie ondergrond voor schelpdieren. Na een tijdje raakte de tak

los en dreef de zee op. Te zwaar om lang te overleven, zonk de tak met opvarenden naar de diepte, waar hij in een zuurstofloos bekkentje terecht kwam, gezien de kleur en de preservatie. Na een poosje ploften er nog wat gestorven ammonieten bij, en werd het geheel door sediment bedekt. Zo werd de steen een verhaal uit het verleden.

Zie ook de foto en tekst op de achterzijde van dit nummer.

